

Lähiö-podcast

Jakso 6: Vaskivuoresta maailmankartalle – taide osana opintoja

Puhujat:

Sikke eli Siiriliina Kantola (SK) ja Niilo Helminen (NH), vieraina Chike Ohanwea (CO), Johanna Vehmas (JV), Hanna Pasternack (HP) ja Jaakko Kronqvist (JK)

[Joka jaksossa toistuvat alkuksiikit]

SK: Mä oon Sikke.

NH: Ja mä oon Niilo.

SK: Ja sä kuuntelet Lähiö-podcastia.

NH: Seuraavan kahdeksan jakson aikana me tullaan selvittää, onko Vantaa todella maineensa veroinen ja mitkä on kiinnostavimmat ilmiöt ja tyypit Vantaalla just nyt.

SK: Me tullaan käymään Vantaan eri lähiöissä ja juttelemaan meidän mielenkiintoisten vieraiden kanssa esimerkiksi heidän Vantaa-identiteetistä.

NH: Me tullaan juttelee katutaiteesta, siitä onks nuorilla mahdollisuus vaikuttaa ja me päästään myös kuulemaan, millaista on ollut elää ja kasvaa Vantaan Korsossa.

SK: Onks Korso todella pahan maineensa veroinen vai liplattaako Ankkalammen vesissä rakkauden virta?

[kuulutus] *Hyvät matkustajat, bästa passagerare! Tervetuloa kuuntelemaan Vantaan kaupunginmuseon Lähiö-podcastia. Seuraavana vuorossa: Vaskivuoresta maailmankartalle – taide osana opintoja.*

[keskustelu alkaa]

SK: Mä koen, et ne koulut joita mä oon käynny, on merkinny mulle enemmän, tiiäks Niilo, yhteisöllisyyttä ku ehkä mestaa, jossa opiskella. Niin mikä sun kanta on tähän? Mitä koulut ja opiskelu on merkannu sulle silloin aikoinaan?

NH: Mähän oon käyny Vaskivuoren lukion, josta tässä jaksossakin sitten puhumme. Mä kävin siel medialinjan. Kyl sil oli iso merkitys, et oli niit tyyppejä, jotka jakaa samat kiinnostuksen kohteet mitä ite. Ja on kiinnostunu samoist jutuista. Kyllä se oli merkityksellistä.

SK: Kun puhutaan Vantaasta ja sen kouluista, niin ensimmäisenä tulee tää Vaskis mieleen. Ehkä senkin takia, ketä tyyppei sielt on ponnistanu. Ja sit Vaskivuori tekee siistei musikaalei, joist on puhuttu paljon julkisuudessa. Ja sielt tulee Vaskivuoren kamarikuoro, joka palkittiin nyt Vuoden vantaalaiseksi hetki sitten. Näyttelijä Chike Ohanewe voitti parhaan miessivuosan Jussin, ja hän kiitospuheessaan kiitti Vaskivuoren rehtoria ja draamaopettajaa tosi kauniisti siinä puheessaan.

NH: Mm. Tänään me itse asias tavataan näyttelijä Chike Ohanewe. Päästään häneltä kysymään, et millanen merkitys Vaskiksella on hänen uransa kannalta ollu, ja onks Vantaa vaikuttanu hänen uravalintoihinsa jollain tavalla. Joten, lähetään suoraan paalupaikoille Vaskivuoren lukioon Myyrmäkeen.

SK: Tervetuloa Lähiö-podcastiin näyttelijä Chike Ohanewe!

CO: Kiitos!

SK: Mitä sulle kuuluu?

CO: Mulle kuuluu ihan hyvää. Tosin mä menin hakemaan pizzaa ennen tätä podcastii, joka oli ehkä vähän väärä *muuvi*. Koska nyt must tuntuu tosi painavalta.

SK: [naurua] Sä voit levätä siinä.

NH: Onks semmonen raukee fiilis?

CO: Mul on jotenkin vähän tunkkanen fiilis. Mä halusin – ku toi Kotikeittiö Pilvi ei ollu auki – mä osin sielt hakenu nostalgiapäissäni jotain maailman parast kiinalaista. Sit mä olin et ”äh, mun pitää nyt syödä jotain” ja nyt mä kadun sitä.

SK: Voi eiiiiii!

NH: Voi ei! No ehkä tää täst lähtee jotenki. Hei Chike, sä oot kotosin Vantaalta, siksi Lähiö-podcastissa tänään mukana. Millanen suhde sul on Vantaaseen täl hetkellä?

CO: Täl hetkel... Mä en tiedä, onks se hirveesti ikinä muuttunu. Vantaa on *the place to be*.

NH: Juuri näin!

NH: Itse asun Helsingissä tällä hetkellä. En mä usko, et must välttämättä ikinä tulee helsinkiläistä, vaikka mä siellä asunki. Et kyl mä tykkään ihan suunnattomasti Vantaasta, Vantaa-identiteetistä. Mä oon ite kasvanu tuol idässä. Ja Tikkurilan Prisma on mulle vähän semmonen pyhiinvaelluskohde. Mä meen sinne, kun mä haluan rauhoittua ja päästä lähelle jumalaani...

SK: [naurua] Tiksi *best*! Jos sun pitäis nimetä jotain muita paikkoi ku Tikkurilan Prisma, tai jotain asioit täält Vantaalt, mitkä on sulle merkittäviä. Nii mitä sä sanoisist?

CO: Kyl tää Vaskivuoren lukio tavallaan on myös sitä. Tietenkin se nyt ehkä on enemmän ajatuksena sellanen tärkeä, ku ite fyysisenä paikkana. Ku lukios kuitenkin porukka kierrätty ja ihmiset lähtee pois. Mut se on hyvin tärkeä osa tiettyä elämänvaihetta. Toinen on Pakkala, jossa oli toi International School of Vantaa. Ja sitten Jumbon hollit. Siel on paljon muistoi ihan sitten koulumaailman ulkopuolelta. Kaikkii jotain tyttöhommi, bilettämistä ja... Täytyy nyt sanoa tähän näin, et ne, jotka muistaa ravintola Pormestarin Tikkurilasta niin *rest in peace*. Porkku, sua ei oo enää olemassa, mutta sä annoit meille niin paljon, niin paljon. Kiitos ajastasi. [naurahtaa]

SK: [naurua]

[kuiskaava ääni] *Lähiö-podcast*

SK: Chike, koet sä vantaalaisuuden osana sun identiteettii?

CO: Kyllä.

SK: Kerro vähän lisää.

CO: Must jotenkin tuntuu, että varsinkin kasvaessa hirveesti. Ehkä se liittyy jotenkin sellaseen tietynnäköseen herkkään teini-ikään, jossa ei oikein uskalla tykätä mistään. Kaikki paikat mist oikeen tulee, ne oli jotenkin ihan perseestä. Mä olin, et ”ei se kyl pidä paikkaansa”. Vantaa on huikee. Meil on kaikki. Meil on Heureka. Mä kasvoin Hiekkaharjun urheilukentän vieressä. Mä oon lainannu mun manga-kirjat Tikkurilan kirjastosta. Mul oli kyl oikeesti ihan kaikki. Ja mua ei kiinnostanu kumarrella johonkin sellaseen ajatukseen jostakin stadilaisuudesta. Puhumattakaan Espoosta. Edelleenkään ei puhuta Espoosta! Tai sitä et ”joo, ei tää oo mitään, ku tää ei oo Stockis” – ”Oo hiljaa! Ooksä täältä? Nautik sä jotenkin elämästä? Onks sul frendit täällä?” Jos tääl oikeesti, niinku oikeesti oikeesti, on asiat tosi hyvin, niin ota se ittees ja nauti siit täysii.

NH: *Amen!*

[naurua]

NH: Puhutaan Chike tosta Vaskivuoresta. Mainitsit sen ja sen merkityksen. Ja sehän tuli ilmi myöskin taannoin Jussi-gaalassa, missä kiittelit Jussi-puheessa Vaskivuoren entistä rehtoria Eira Kasperia ja Susanna –

CO: Metsälää.

NH: – Metsälää. Juuri näin. Kerro vähän enemmän, että millanen merkitys Vaskivuorella sulle on?

CO: Ihan ensimmäisenä, kun mä lukioon hain, niin mä päädyin Hämeenkyllän lukioon medialinjalle. Kyl mä Vaskivuoreenkin olin hakemassa tanssilinjalle. Olin tanssijapoika silloin, teatteripojan lisäksi. Mutta mulla luki papereissa, että haluatko syventyä jazz-balettiin, balettiin vai nykytanssiin? Mä oli lökäpöksyhoppari ja olin et ”aha, okei, ehkä mä en tuu tänne kouluun”. [naurahdus] Mutta sitten kun meidän koulut yhdisty, ja pääs tavallaan taas silleen, et ”okei, et täältä tulee Hämiksen häijyt tänne Vaskivuoren keijujen kans hengailee” niin se oli kans ihan hauska juttu.

Mut oikeesti se, miks mä oli niin hirveen innoissani täst, oli nimenomaan noi musikaalit. Ja mä muistan sinä kesänä laittaneeni Eira Kasperille viestiä, että ”mä haluan niihin musikaaleihin, miten niihin musikaaleihin pääsee?” Ja täytyy sanoa, et ensimmäisenä vuotena uudessa koulussa sitten, kun sai Guys and Dolls – Enkeleitä Broadwaylla -musikaalin yhden pääosista, niin se oli aika

mässy aikaa olla myös lukiossa. Pääs heti musasnobien ja tanssityttöjen kans hengailee. Ja niitten suosioon. Niin se oli ihanaa aikaa.

[kuiskaava ääni] *Lähiö-Podcast*

SK: Vaskishan on tosiaan tunnettu näist upeist musikaaleista ja sä oot ollu, niiku sanoit, monissa niissä mukana. Voit sä avata vähän enemmän millasii kokemuksii nää musikaalit oli nuorelle näyttelijäanalulle?

CO: Se, että millä taidolla, budjetilla ja ymmärryksellä sellasista isoist koneistoista niit on täs koulus tehty, oli ihan suunnattoman suuri ylpeydenaihe itelle. Ja sellaseen, kun siihen aikaan identifiodaan tosi paljon, et mist koulust sä oot. ”Okei, noi on sykkiläisii ja noi on kalliolaisii.” Vaskivuores oli silleen, et ”me ollaan oikeesti paras. Me piestään kaikki, ku meil on nää huikeet resurssit ja panostus tähän musikaalijuttuun.”

Mul oli hirvee nälkä tehdä. Tietenkin on edelleen. En mä täs vältsii olis, jos ei ois. Ja oli vaan tosi siistii. Ne on ehkä parhait hetkii. Se, kuinka paljon teatteri toi ihmisii yhteen. Se, et me tehään yhdessä jotain prokkista. Ja se on ihmeellistä. Sielt on tullu ihania ystäviä, ja ne on tavallaan ne suolat siinä kouluvuodessa. Ehdottomasti.

NH: Mainitsit musikaalit, mut mitä muita merkityksellisii muistoja Vaskivuoreen liittyy sulle?

CO: Mun olis vaikee kuvitella, et lukioista hirveästi jäis jotain tosi tosi merkityksellisii matematiikantunteja mieleen. Tietenkin saattaa joillekki, mut se on ehä enemmän kiinni siitä opettaja-oppilassuhteesta siin vaiheessa. Clas Salonen huomio, minun huikea derivaatta [naurua] kyräilyni.

Muun muassa ensimmäisen tyttöystäväni löysin täältä koulusta. Mul on muistoi joistakin lukiolaisbileistä. Järkättiin kans jotain tällasii – en muista kuinka helkkarin monet vanhojentanssien jatkojen jatkot järkättiin. Me järkättiin jossakin vaiheessa epäviralliset vanhojentanssien risteilyt keskelle kouluviikkoo. [naurahtaa] Suosittelen, et niin ei kannata tehdä, se on väärin ja kaikkee muuta. Mut olihan se helvetin hauskaa.

Kyl ne on tällasii – tietenkin siis jotenkin tää koulu ja oppiminen, se on oheistuotetta kaikelle sille sosialisoinnille. Sen takii tää on ihan helvettiä, et jotenki korona-aikaan ihmiset joutuu elämään tällasta ja joutuu käymään hommi läpi. Ku ei se oo, mist lukios on kysymys. Älkääkä käsittäkö väärin, kyl se opiskelu on tosi tärkeätä, jotta sä saat hyvät eväät tulevaisuuteen. Niin keskity siihen, mikä on sun mielestä tärkeätä. Tai vähintään, älä ainakaan sabotoi itseäs. Et mä en ikinä oo ymmärtäny lintsasta. Mä ehkä kerran lukios lintsasin, ja mä olin silleen et ”aha, nyt me istutaan Lunas ja pelataan korttii. *This is stupid.*” Kyl mä mielummin oon tunnil tekemäs juttui, oikeesti.

[Äänigallup] *Lähiö-podcastin äänigallup-osiossa sukelletaan vantaalaisten äänten maailmaan. Kuulet siis äänen, joka liittyy jollain tapaa Vantaan lähiöihin ja tehtävänä on arvata, mistä ääni on peräisin. Myös jaksojen vieraat pääsevät osallistumaan tähän aivonystyröitä kutkuttavaan kisaan.*

Tässä tämän jakson ääni: [sameaa helinää]

SK: Koet sä vaskivuorelaisuuden osana sun identiteettiä vielä näinä päivinä?

CO: Kyllähän mä kuitenkin kiitin Eira Kasperia, joka oli koulun sielu. Ja sitten Susanna Metsälää, joka on omalla tekemisellään – siis ei muovannu ainoastaan tän koulun, vaan auttanu koko Suomen teatteriopettajien validisointia. Ja sen takia justiinsa mä tiedän, kuinka tärkeätä teatteri on ollut mulle itelle, siis ihan tällasena psykologisena apuna nuorelle ihmiselle, joka kasvaa. Niin se duuni, mitä Suski tekee, niin se on ihan suunnattoman tärkeätä. Ja sitä on vaikea mitata. Siitä ei tuu numeroita sillä tavalla. Niin koin, että mun arvoille sopii se, että *buustataan* sitä, mikä tekee oikeesti hyviä ihmisiä, koska se on yks tärkeimmistä jutuist mun mielestä. Jokaisen ihmisen pitäis käydä jossakin muodossa teatteritunneil tai joillakin treeneillä.

SK: Mm.

CO: Se tekee sust paremman ihmisen. Koska sitä se on. Se on sellast ihmisleikkiä. Ja antaa työkaluja siihen, miten sä käsittelet omia ja muiden tunteita. Ja tekee sun päästä vähän elastisemman.

NH: Mitä se parempi ihmisyyys on sulle ollu?

CO: Ehkä jotenkin kaikkes yksinkertaisuudessaan mun henkilökohtainen teini-ikä kaikkine myllerryksineen, joita jokasel teinil tietenkin on. Mut itellä niit oli suhteellisen paljon. Niin mä pärjäsin siit tosi hyvin, ihan koska mä kävin teatterissa, jossa pysty tavallaan laittamaan ne tunteet ja mahdollisesti myös hormonit tavallaan suurennuslasin alle. Niit pysty tutkii sen sijaan, et ne oli ongelmana. Niit pysty päästää ulos. Niit pysty ymmärtää helpommin. Pysty ymmärtää, vaikka tavallaan pystyt esittämään isääsi ja miten se komentaa teini-ikästä poikaansa. Seuraavassa hetkessä sä voit esittää sitä poikaa, joka valittaa isälleen. Sen jälkeen sä voit olla äiti, joka on toisessa huoneessa. Ja sulle annetaan näit paikkoja, jossa sun tunteet ja tulkinnat on työkaluja. Ne ei oo ongelmia. Ja se myös ihan puhtaasti pääset hyppäämään eri ihmisten rooleihin, joka itsessään jo laajentaa sun tapaa käsitellä ylipäättänsä aiheita. Ymmärrystä siitä, mitä on tapahtunu.

[kuiskaava ääni] *Lähiö-Podcast*

NH: Teet tosiaan näyttelijänä duunia, niin oot sä päässy tekee yhteistyötä sun vanhojen lukiokavereiden kanssa? Onko tiet kohdanneet myöhemmässä elämässä?

CO: Olen kyllä. Mä olen muun muassa Lauri Mikkolan kanssa viettänyt yhen kauniin kesän -16 Silja Linella laulaen [naurua] ja tanssien meidän laivashowssa. Sanotaan näin, että silloin kun sä oot tehny kauden laivashowta, sä oot maksanu sun *duessit* taiteilijana [naurua] Koska se on jotain, mitä jokaisen kannattaa tehdä, mut sitä ei tarvii tehdä ku kerran. Se oli ihanaa. Se oli ihana kesä.

Ja Laurin kanssa me ollaan muun muassa popitettu sen jollain tosi kämällä Fiatilla, jos on takapenkki pelkkää *subwooferii* ja fiilistelty sitä et ”okei, sitte kun me lähetään täältä, nii aletaan tekee duunii yhdessä”. Se on ihanaa, et se on päässy tapahtumaan, ainaki pienissä määrin.

Ja sitten Samir Hellal, joka oli mun gangsteri-aisapari tossa Enkeleitä Broadwaylla -musikaalissa. Seki tuli Hämeenkylästä. Siihen mä törmäsin ihan vastikään kuvauksissa. Se oli äänimiehenä siellä mua mikittämässä. Kyl se on ollu makeet. Ja ehkä näihin musatyyppeihin on törmänny enemmän, joskus siellä sun täällä jotenkin sattumalta, mutta –

NH: Mm.

CO: – joo, kyllä.

NH: Joo.

SK: Onks se silleen, ku näkee vaskislaisen kadul, niin tulee sellanen lämmin fiilis: ihan kun olisimme juuri tavanneet. [naurua]

CO: [naurua] Sanotaan näin, että ehkä sellasii, että vaik mä en muistais, tai me ei oltais välttämättä oltu hirveen suuressa kontaktissa lukioaikana, niin kyl siin tulee – sä saat selkeestikin vähän etumatkaa [nauraen]. Tai silleen, et mä otan sut avosylemmin vastaan, vaikka me ei oltaiskaan tutustuttu lukiossa. Kyl siit on apuu.

NH: Sitten päästään viihteelliseen osuuteen tätä –

CO: Okei!

NH: – haastattelua.

SK: Kyllä! Meil ois tähän loppuun tällanen pieni Vantaa-aiheinen äänikilpailu, niin sanotusti. Homma menee käytännös siis niin, et me soitetaan sulle tuolta kohta joku tunnistettava ääni Vantaalta. Sun tehtävä on arvuutella, mistä tää ääni on peräisin. Onko kysyttävää?

CO: Ei...

SK: *Are you ready?*

CO: Khyyyyl...

SK: Sielt tulee.

[sameaa helinää]

CO: Aaa...

NH: Siinä!

CO: Täähän vois olla paristakin paikasta. Mutta ihan nyt ensimmäisenä, kun tänne kävelin Myyr-Yorkin juna-asemalta, niin tuollahan on ihan suunnattomasti tota graffiti-katutaidetta. Ja siinä spraypulloa taidettiin helistää. Niin mä en tiedä, onks tääl jossakin seinä, minne saa mennä ihan laillisesti maalaamaan. Mä sanoisin, et se on joko se seinä, tai se on uus *piissi* tos sillan alla, ku kouluun tulee.

SK: Syväluotava analyysi. Täysin oikein –

[naurua]

SK: – arvasit.

NH: Hei Chike, kiitos tosi paljon, että pääsit vieraaksi, ja kaikkee tsemppii koronan tuomiin haasteisiin. Toivotaan, että tästäkin sitten joskus vielä päästään.

CO: Kiitos teille tosi paljon!

SK: Kiitos sulle!

[kuiskaava ääni] *Lähiö-podcast*

NH: Vaskivuoren kamarikuoron johtaja Jonna Vehmanen, tervetuloa Lähiö-podcastin haastetteluun!

JV: Kiitos kovasti!

NH: Sä johdat siis tosiaan isoa media- ja somehuomiotakin saanutta Vaskivuoren kamarikuoroa, joka on ylipäättään taiteeseen keskittyneen Vaskivuoren, voisko sanoo, vetonaula tai ylpeydenaihe.

JV: Joo’o.

NH: Yleensä ku Vaskiksest puhutaan, niin nostetaan esille yhteisöllisyys. Miten sä ite näät, et millanen merkitys kamarikuorol on yhteisöllisyyden näkökulmasta?

JV: No siis, kylhän mun mielest ylipäänsä kuorolaulussa on tosi tärkeä tekijä se yhdessä tekeminen ja yhteisöllisyys. Et vielä jotenkin, se mun pedagogiikka lähtee siitä, että yhdessä tehdään tosia tukien ja kannustaen. Et kuorolaulu on semmonen musiikin laji, tai ylipäänsä yhteismusisoinnin laji, että siellä sillä yhteisöllisyydellä ja hyvällä yhteishengellä on pelkästään positiivisia vaikutuksia. Se on kuitenkin niin tärkeä asia kuorolaulussa, että koko ajan ollaan hereillä, kuunnellaan toisia, mitä ympärillä tapahtuu. Se, että tunnetaan toisemme mahdollisimman hyvin, myöskin siellä harjoitusten ulkopuolella, ja luodaan semmosta kannustavaa ja hyvää ilmapiiriä. Niin se must vie myös sitä musiikin tekemistä ihan uudelle tasolle. Et se on tosi tosi merkittävä asia.

NH: Vaskivuori on taidelukio, ja sellasessa yleisessä keskustelussa on puhuttu aika paljon taidelukioiden resurssien vähentämisestä ja siitä, että taiteen opetuksesta ehkä supistetaan pois. Millasena sä ite koet tän keskustelun ja ylipäänsä taidelukioiden merkityksen?

JV: No on se tietysti, että ylipäänsä nyt keskustelua käydään. Mut ihan suuri merkitys mun mielestä on ylipäänsä – jos ihan mietitään niinkun ns. normaalia lukiota tai yleislukiota – et se taideaineiden merkitys missä tahansa koulussa. On se ihan huikeeta, miten paljon se tuo lisää siihen koulun arkeen ja opiskelijoiden jaksamiseen. Et se on jotain vähän toisenlaista kuin pöntätä lukuaineita päivät pitkät. Et kyl se must tukee opiskelua, hyvinvointia ja jaksamista. Plus on se ihan mieletöntä, että Suomes nyt ainakin tällä hetkellä on vielä musiikkilukioita useammassa eri kaupungissa ympäri Suomea. Et on mahdollisuus opiskella myöskin lukiotasolla sitä musiikkia koulun ohella korkeatasoisesti. Et sitte valmistaa toki sinne ammattiopintoihin siinä samalla. Toki se on tärkeätä, että keskustelua käydään, ja toivon, että säilyisi Suomessa – meil on upee musiikkiluokkasysteemi tänne rakennettu tässä vuosikymmenten saatossa. Toivon tosiaan, että se siellä myöskin pysyis peruskouluissa ympäri Suomea.

NH: Ja varmasti tällasil kamarikuoron saamalla mediahuomioillakin voi olla aika iso merkitys siinä että –

JV: Niin, toivottava –

NH: – miksi tällanen on tärkeä.

JV: Kyllä, toivottavasti, juu.

NH: Hei, Jonna. Meil ois tähän loppuun tällanen viihteellinen osuus, mistä äsken sulle jo vähän mainitsinkin.

JV: Joo.

NH: Meil ois tämmönen leikkimielinen Vantaa-aiheinen äänikilpailu, eli me soitettais sulle nyt tämmönen Vantaa-aiheinen ääni. Jollain tavalla Vantaaseen kytkeytyvä ääni. Ja sun tehtävänä olis arvata, mistä äänestä on kyse.

JV: Okei! Joo!

NH: Lähetään kisaan!

[sameaa helinää]

JV: Siis ihan eka mikä mul tuli mieleen... Tää on hakuammuntaa. Mul tuli mieleen tämmönen, et joku vetää matkalaukkuu – on menos lentokentälle. Tää on varmaan ihan hakuammuntaa! [naurua]

NH: Se oli ihan hyvä arvaus, mutta valitettavasti väärin. [naurua]

JV: Voi että! [naurua]

NH: Kyseessä oli siis spraymaalipurkin –

JV: Niin tietenkin!

NH: – ravistus.

JV: Joo! Aaaah!

NH: Joo. Mut kiitos paljon Jonna täst haastattelusta.

JV: No kiitos!

NH: Erittäin arvokasta asiaa.

JV: Kiitos! [naurahdus]

[kuiskaava ääni] *Lähiö-podcast*

SK: Tervetuloa Lähiö-podcastiin Vaskivuoren kamarikuoron jäsenet Hanna Pasternack ja Jaakko Kronqvist!

HP: Kiitos!

JK: Kiitos!

SK: Te julkasitte viime keväänä Jussi Chydeniuksen säveltämän ja Juulia Junttilan sanottaman kappaleen nimeltä Pelottomien riemulaulu. Ja viime jouluna te pääsitte tekemään oman version Hoosiannasta Jouluradiolle. Miltä tää suosio näiden sometempausten ympärillä on tuntunut?

HP: No, ainakin omalla kohalla, en mä oo sitä silleen oikeen osannu sisäistää kunnolla. Kyl siit tulee sukulaisilta ja tutuilta paljon sanomista, että ”hei, näin sut tossa videossa ja olitko se sinä tossa” ja näin. Mutta on se ollu tosi hienoo, ja oon tosi ilonen siitä, et just tähän aikaan oon tullu tähän kuoroon.

JK: Mul on vähän tota samaa, että sukulaisilta ja tutuilta sitä on tullu. Mutta ei nyt tietenkään kukaan tuntematon kadulla tule sillain ”wow, oliksa siinä Kamis-videossa”.

SK: Mm.

JK: Mut sitte se... No mä en ollu siinä Pelottomien riemulaulussa mukana vielä, ku se oli viime vuonna. Mutta sitten se oli vähän sillain et ”hei mähän haluun sinne”. Mä tulin nyt tässä tokal vuosikurssilla Kamikseen. Ja Hoosiannassa mä olin mukana. Se on ennemmin niinkun, että justiin sitä tuntee enemmän yhteisöllisyyttä siinä. Ja sitä, että kaikki tunnistaa sitte esim. kuoromusiikinkin. Ja näkee, että ihmiset, vaikka tuntemattomii ne onkin, niin tykkää kuoromusiikista, koska se on *ihquu*.

[naurua]

SK: Ja varmasti te ootte tosi paljon iloa tuonu näil videoilla ihmisille tämmösenä synkkänä aikana. Osasitteks te odottaa tämmöstä räjähdysmäistä suosiota? Vai tuliks se yllätyksenä?

HP: Mulle silleen... Kun me äänitettiin se Pelottomat ihan kotiolosuhteissa ja mullakin oli mun sisarukset viereisessä huoneessa ja silleen. Nauhotin tyyliin mun veljen puhelimella koko jutun. Ei se silloin tuntunu niin todelliselta. Sit vasta, kun me nähtiin, et miten sai näyttökertoja kaikissa someissa, ja lehdessäkin oli Jonnasta ja meist kuorolaisistaki ihan juttua. Niin se tuli mulle ihan totaalisenä yllätyksenä.

JK: No mulla se on niinku... En mä sinänsä sitä seurannu, mä vaan huomasin ja rupesin kuuleen sen Pelottomien riemulaulun mukana ja sitten... En mä oikeen osaa sanoo, että mikä. Hienoo se on vaan.

SK: Mm. Varmasti. No hei tähän loppuun meil ois nyt tämmönen pieni Vantaa-aiheinen äänivisa, niin sanotusti. Elikkä homma menee niin, et me soitetaan teille kohta joku aika tunnistettava ääni täältä Vantaalta ja lähiympäristöistä. Ja teidän tehtävänä ois sitten arvata, mistä tää ääni on peräisin.

JK: Jaiks. [naurua]

SK: Onko kysyttävää? [naurua]

HP: No ei kai tässä muuta...

SK: [naurua]

[sameaa helinää]

JK: Spraymaali.

SK: *Nice!*

JK: [naurua]

HP: Jep!

SK: Ekalla purkkiin!

HP: [naurua] Purkkiin...

SK: Wau! Oikeesti nyt saatte mainetta ja kunniaa! Kamarikuoro ties heti oikean vastauksen!

[naurua]

SK: Hei, kiitos tuhannesti haastattelusta Hanna ja Jaakko! Oikein kivaa kevättä teille molemmille!

HP: Kiitos samoin!

JK: Kiitos samoin!

SK: Kiitos!

[musiikkia]

SK: Sä kuuntelit Lähiö-podcastia.

NH: Käy ottaa haltuun Vantaan kaupunginmuseo Instagramista, niin pysyt perillä tulevista jaksoista.

SK ja NH yhdessä: Moikkaaaa! [naurua]

[musiikkia]